

‘Ik voel de leegte al die ze zal achterlaten’

Als Esther (39) hoort over de emigratieplannen van haar vriendin Neeltje, wil ze daar eigenlijk helemaal niets van weten. Hoe goed ze haar ook begrijpt, ze wil helemaal niet dat Neeltje weggaat. ‘Ik kan haar niet missen, als ik bij haar ben geweest voel ik me altijd zo veel lichter.’

Tekst: **Esther Derks** Foto's: privébezit

“Het was op een druilerige herfstmiddag. Mijn vriendin Neeltje en ik zaten bij haar thuis lekker knus op de bank. ‘Ik moet je iets vertellen,’ zei ze. Ik keek haar nieuwsgierig aan terwijl ik een warme mok thee tussen mijn handen klemde. Op de salontafel lonkte een schaal vol heerlijke chocolaatjes en nootjes.

Via een gemeenschappelijke vriendin, Mirthe, had ik Neeltje jaren geleden ontmoet. We hielden alle drie van salsa dansen en gingen vaak naar salsafeesten, waar we tot diep in de nacht dansten. Toen Neeltje mij voor het eerst bij haar thuis uitnodigde, raakten we niet uitgepraat. Ze inspireerde mij met haar positieve kijk op het leven. Volgens haar was alles mogelijk in het leven, als je er maar volledig voor

Esthers beste vriendin gaat emigreren

ging en in jezelf geloofde. Ze luisterde onbevangen naar mijn verhalen en deelde haar dromen met mij. Wanneer ik bij Neeltje was geweest, voelde ik me altijd een stukje lichter. Totdat ze een wens met me deelde, die onze vriendschap jammer genoeg zou veranderen.

‘Pieter-Bas en ik zijn van plan om te verhuizen naar een warm land, waar we dichtbij de zee kunnen wonen,’ zei Neeltje op die grijze herfstmiddag. Er ging een schok door me heen. Neeltje en ik hadden vaak gefantaseerd over wonen in het buitenland. Maar dat zij het daadwerkelijk wilde doen, kwam voor mij toch als een verrassing. Ze woonde samen met haar man Pieter-Bas en vijf kinderen in een huisje, waarin ze al hun creativiteit en liefde hadden gestopt. Pieter-Bas had bijna alle meubels in huis eigenhandig gemaakt. Het was voor mij een oase van rust om bij haar op de thee te komen en een gezellige drukte als haar kinderen uit school kwamen. Hun tuin - hoe klein ook - behelsde een moestuin, een ren voor het konijn, een avontuurlijke boomhut met klimtouw voor de kinderen, gemaakt door Pieter-Bas en een gezellige tuintafel waar we regelmatig samen lunchten. Voor mijn gevoel scheen bij hen bijna altijd de zon. Maar blijkbaar voor Neeltje toch niet vaak genoeg. ‘Ik vind Nederland een prachtig land,

maar ik mis vaak de zon en ruimte om me heen. Alleen bij de zee vind ik hier de rust en ruimte waar ik zo naar verlang,’ legde ze uit. ‘Dan ben ik op mijn best. Met zand tussen mijn tenen en zout op mijn huid. Dat zie ik ook bij Pieter-Bas en de kinderen. Eenmaal thuis raken we dat gevoel van ruimte weer kwijt. Vooral in de herfst en de winter voel ik dat we onze energie niet optimaal kwijt kunnen. We zijn buitenmensen. Het zou heerlijk zijn als we dat vrije gevoel konden vasthouden. Begrijp je dat?’ vroeg ze.

Terwijl ik buiten de wind om het huis hoorde gieren, kon ik me helemaal voorstellen wat ze bedoelde. Ik heb zelf als kind met mijn ouders en zusje in Nieuw-Zeeland gewoond, in een vrijstaand huis bovenop een heuvel met uitzicht op zee. Ook al woon ik inmiddels alweer 32 jaar in Nederland, de ruimte en de natuur in Nieuw-Zeeland mis ik nog steeds. Ik begreep dus maar al te goed waar Neeltje naar verlangde.

‘Ik begrijp het,’ zei ik met pijn in mijn hart. Want hoe goed ik het ook begreep, ik wilde niet dat ze weg zou gaan.

‘Waar gaan jullie heen?’ vroeg ik, terwijl ik het eigenlijk niet wilde weten.

‘We hebben nog geen vastomlijnd idee en ook niet hoe we dat gaan aanpakken met vijf kinderen. We vertellen het de kinderen pas als we zeker weten dat we gaan.’

Ik slaakte een zucht van verlichting. Zolang er nog geen duidelijke plannen waren gemaakt, zou het zo’n vaart niet lopen. En zomaar een bestaan ergens anders opbouwen met vijf kinderen, was niet gemakkelijk. Voorlopig zag ik Neeltje nog niet vetrekken en durfde ik met haar te fantaseren over hoe het zou zijn om op een tropisch eiland te wonen.”

KANSEN

“Een jaar geleden begon het balletje bij Neeltje toch opeens te rollen. Haar zus Marieke verhuisde met man en kinderen naar Amerika. Hij had daar een baan aangeboden gekregen. Neeltje en Marieke hadden een hechte zussenband en Neeltje vertelde me hoe erg ze haar ging missen. ‘Ik vind het vreselijk dat ze zo ver weg gaat, maar tegelijkertijd realiseer ik mij dat het ook mijn droom is om naar het buitenland te gaan. Ik wil niet blijven dromen! Als Pieter-Bas en ik dit ook echt willen, dan moeten we in actie komen, plannen maken, stappen zet-

ten, met alle emoties van dien. Want dat het een heftige stap is, dat zie ik nu wel aan Marieke.’

Het vertrek van haar zus had Neeltje wakker geschud. En niet veel later besprak ze haar wens om in het buitenland te wonen met een vriendin die zelf op Curaçao was geboren.

‘Het was alsof er een gordijn opening en ik naar een verlicht podium keek,’ vertelde Neeltje mij. ‘Curaçao zou de ideale plek voor ons zijn. Het warme klimaat, de zee, er wordt naast Papiaments ook Nederlands gesproken en wij kunnen er misschien een baan vinden in het onderwijs. Pieter-Bas gaat er binnenkort voor tien dagen heen om het eiland te verkennen. Hij heeft al contact gelegd met een aantal scholen daar.’

Ergens was ik blij dat Neeltje haar zinnen op Curaçao had gezet en niet op een eilandje ergens in de Stille Zuidzee. Curaçao was nog redelijk aan te vliegen. ‘Dan kom ik je zo gauw mogelijk opzoeken!’ zei ik enthousiast. ▶

Neeltje en haar vijf kinderen genieten op Curaçao

had heel wijs gezegd: 'Ik weet nog niet hoe ik het zal vinden, dat weet ik pas als ik daar ben.' Neeltje lachte vertederd en schudde haar hoofd toen ze mij aankeek. 'Hij heeft helemaal gelijk. Dat geldt voor ons allemaal.' Ik kon alleen maar knikken."

'O dat zou geweldig zijn,' riep Neeltje. 'En op Curaçao kun je heerlijk salsa dansen!' We zagen het helemaal voor ons. Opeens voelde ik me een beetje onderdeel van haar avontuur. Alsof er een stukje van mij met haar mee zou gaan op reis. Dat voelde goed.

'En dan is er nog iets, die vriendin van mij heeft een huis op Curaçao dat opgeknapt moet worden. Pieter-Bas is superhandig, dus terwijl hij het opknapt, kunnen wij er wonen.'

Alles leek voor Neeltje op zijn plek te vallen. Het was iets dat ze echt wilde en dat inspireerde mij. Neeltje greep de kans die haar werd geboden met beide handen aan, hoe onzeker de uitkomst op dat moment ook was. Want zou het ze lukken er een baan te vinden en hoe vonden de kinderen het om te verhuizen?

'We hebben de kinderen verteld van ons plan en ik merk dat ze heel erg in het moment leven,' zei Neeltje. 'Ze kunnen enthousiast vragen stellen over het eiland en vervolgens gaan ze weer op in hun spel.' Haar oudste zoon van tien jaar

EEN BAAN

"Neeltje beloofde mij op de hoogte houden van de laatste ontwikkelingen rond hun plannen en dat deed ze. Zo vertelde ze dat Pieter-Bas het spannend om de reis in zijn eentje te ondernemen, maar dat hij in het vliegtuig al in gesprek raakte met een studente van de pedagogische academie. Haar vader bleek opleidingscoördinator te zijn en hielp leraren uit Nederland aan een baan in het onderwijs op Curaçao. Een beter contactpersoon kon hij niet treffen! De volgende dag werd hij al door de opleidingscoördinator uitgenodigd om samen met hem een lagere school te

bezoeken. Er stond daar een vacature open voor groep 1, precies de groep waar hij wilde lesgeven.

Toen ze vervolgens langs een lokaal liepen waar kinderen aan het zingen waren, haalde hij zijn ukelele uit zijn tas. Hij begon spontaan mee te spelen en de kinderen vonden het geweldig. De directrice maakte een filmpje en stuurde het vervolgens naar het hoofdkantoor. Van daaruit kwam het bericht dat Pieter-Bas geen andere scholen meer hoefde te bezoeken, ze wilden hem graag als leerkracht in hun team. Na een officieel gesprek op kantoor besloot hij het aanbod aan te nemen. Een baan voor drie jaar! De kinderen van Neeltje en Pieter-Bas konden allemaal op de school terecht en Neeltje zou op gesprek mogen komen over de opzet van een nieuwe peuterspeelzaal.

Pieter-Bas had ook het huis bekeken dat hij mocht opknappen. Er moest veel aan gebeuren en dat bracht hem aan het twijfelen. Was het wel een goede plek voor hun kinderen? Maar hij ontdekte dat ze ook de mogelijkheid hadden om

'Waar gaan jullie heen?' vroeg ik, terwijl ik het eigenlijk niet wilde weten'

een andere woning te kopen of te huren als dat nodig zou zijn."

SPANNEND

"Hij kwam zongebruind weer thuis en vertelde over de natuur en de relaxte mensen. Hij had alles met eigen ogen gezien, maar Neeltje nog niet. Ze zat bij mij op de bank en vertelde over zijn reis. 'Het is heel gek,' zei ze. 'Nu onze wens werkelijkheid wordt, voel ik me soms een beetje angstig. We willen dit al zo lang, maar toch gaat alles opeens heel snel. Deze zomer kan hij al op de school beginnen. Voor drie jaren!'

Ik kon me voorstellen dat het snel ging voor haar. Pieter-Bas was naar Curaçao gegaan om het eiland te verkennen en kwam met een baan op zak weer thuis.

'Soms weet ik niet waar we aan beginnen, maar dat zag ik ook bij mijn zus,' zei Neeltje. 'Zij vond het super eng, maar heeft haar draai inmiddels gevonden in Amerika. Het is heel normaal om het spannend te vinden. En het doet pijn om mijn vertrouwde omgeving los te laten. Mijn lieve familie, vrienden, de gezellige buurt en de vele salsafeestjes samen met jou en Mirthe. Het is een enorme sprong in het diepe.'

We kregen allebei een brok in onze keel en gaven elkaar een stevige knuffel. 'Ik ga je zo ontzettend missen,' zei ik. 'Maar ik weet zeker dat het allemaal goed gaat komen.'

'Dat voel ik ook,' zei Neeltje. 'Ik ben tegelijkertijd ontzettend trots op Pieter-Bas en voel diep vanbinnen hoe graag ik dit avontuur aan wil gaan. Ik accepteer dat de angst zo nu en dan bezit van mij neemt en door het te accepteren

raakt het vast naar de achtergrond.' En dat was ook zo."

NADEREND AFSCHEID

"De weken na ons gesprek zag ik Neeltje weer stralen. Al had ze weinig tijd om af te spreken. Ze moest veel regelen. We belden af en toe kort. Het huis verkochten ze aan een gezin met één dochtertje. Die mensen waren zo verliefd op het huis, dat ze bijna alle meubels overnamen, zelfs het konijn met de ren.

Drie weken voor hun vertrek gingen Neeltje, Mirthe en ik nog één keer met z'n drieën pizza eten en salsa dansen. Op dat moment kon ik me niet voorstellen dat Neeltje echt wegging. Dat we dit straks niet meer konden doen. Pas toen ik haar 's nachts met de auto naar huis bracht, drong het tot me door. We luisterden naar muziek, spraken over liefde, avontuur, het leven. Ik voelde de leegte die ze bij mij achter ging laten. En ik vroeg me af waarom we nooit samen een roadtrip hadden gemaakt. Als ik die kans ooit nog zou

krijgen om dat met haar te doen, dan zou ik dat meteen gaan regelen, nam ik me voor.

Anderhalve week voor hun vertrek zat ik met haar zontje van twee te spelen op een picknickkleed. Pieter-Bas en Neeltje hadden een afscheidspicknick georganiseerd voor familie en vrienden. We zaten in een bosrand op kleedjes en kinderen renden achter elkaar aan. Het was een mooie, zonnige dag, maar ik miste het contact met Neeltje. Ze had het te druk met alle mensen om echt een gesprek te voeren.

Ik besloot niet tot het einde te blijven en nam afscheid van haar met een innige omhelzing. Ik liep het grasveld over naar mijn auto en zag Neeltje steeds kleiner worden. We bleven tot het laatste moment naar elkaar zwaaien.

Ik heb ontzettend staan huilen, toen je wegliep appte Neeltje mij die avond. Dat raakte mij diep. Zelf voelde ik de tranen ook zitten, maar kon ze nog niet loslaten.

Mirthe en ik hadden besloten om Neeltje uit te zwaaien op Schiphol, ook al vertrokken ze vroeg in de ochtend. Het was nog donker toen ik naar het vliegveld reed. Terwijl mijn ruitenwissers op volle toeren werkten, sloeg de regen tegen de voorruit. Ik was moe en mijn hart voelde zwaar, maar ik moest dit doen. Dit zou de laatste keer zijn voor een lange tijd, dat ik Neeltje kon zien. In de ochtendschemering ontwaarde ik zware regenwolken in de lucht. Het paste perfect bij mijn gemoed. Laat de wolken maar voor mij huilen, dacht ik. En terwijl er toch een traan over mijn wang rolde, dreven twee wolken een stukje uit elkaar. Achter de regendruppels kwam de zon tevoorschijn. Het was een prachtig gezicht. Een gouden bol omringd door donkere wolken, afgedekt door een sluier van water. Het klinkt cliché, maar ik zag het letterlijk gebeuren: achter de wolken scheen de zon. Mijn hart voelde minder zwaar. Het kwam allemaal goed. Neeltje begon aan een nieuw avontuur in haar leven. Ze liet mij zien dat alles mogelijk was, als je het maar echt wilde. En ik reisde in gedachten met haar mee." ■